

tydende Resultater kun sjældent kan naas. Muligheden for større Resultater i saa Henseende er derimod til Stede i betydelig Grad blandt Invaliditeter, der ligger noget over Lovens Invaliditetsgrænse og derfor ikke omfattes af nævnte Bestemmelser.

Hertil kommer, at Bestemmelsen i Invalidforsikringslovens § 20 praktisk taget kun kan bringes i Anvendelse i Tilfælde, hvor Invaliden selv henvender sig til Invalidforsikringen om Hjælp af en eller anden Art, normalt om at faa Invaliderende, og Invalidforsikringsraadets Statistik viser, at Invaliditeten da i det overvejende Antal Tilfælde er saa langt fremskredet, at Behandling ikke kan antages at kunne bringe Invaliden over Lovens Grænse, endsiges kan bedre Tilstanden saa meget, at han kan ernære sig selv.

2. Almindelig Uddannelse.

Den almindelige Adgang til Uddannelse tør betegnes som udstrakt, men specielt for Invaliders Vedkommende viser Manglerne sig nu derved, at der ikke findes systematisk Viden om invaliderede Børn, saaledes at der ud fra et rationelt Invalidebeskaftigelses synspunkt kan gøres et Arbejde for at sikre, at det invaliderede Barn faar den efter Helbredstilstand og Evner bedst opnaelige Undervisning. Udvalget maa lægge megen Vægt paa det invaliderede Barns bedst mulige Skoleundervisning, idet Invalidens Hæmninger paa andre Omraader gør det ønskeligt, at han snarere er bedre end daarligere stillet end andre forsaa vidt angaar Kundskaber og Uddannelse i det hele. Man maa derfor nære den Opfattelse, at et nærmere organiseret Samarbejde mellem Skolemyndigheder og Invalidautoriteter vil være af megen Betydning. Et saadant Samarbejde kan nu i det normale Tilfælde ikke finde Sted, da der ikke findes nogen Invalidautoritet, som gennem Kendskab til de foreliggende Tilfælde og Indflydelse paa disse kan være Skolemyndighederne til Hjælp. Herved bemærkes, at det vejledende Arbejde overfor invaliderede Børn, som Invalidforsikringsraadet har paabegyndt i Henhold til den Raadet af Ministeriet meddelte Bemyndigelse hidtil ikke har kunnet være til nogen Hjælp i den angivne Henseende, idet Arbejdet er baseret paa frivillig Indberetning om forekommende Invaliditetstilfælde, og saadanne Indberetninger er, som det statistiske Afsnit viser, kun indløbet i meget ringe Tal.

Med Hensyn dernæst til den Undervisning, som finder Sted i specielle Uddannelsesinstitutioner for Invalidere, saaledes f. Eks. for døvstumme, blinde og vanføre, skal det først bemærkes, at denne Uddannelse for de blinde og døvstumme Børns Vedkommende indtager en afgjort Særstilling derved, at der kræves speciel Uddannelse, specielle Forudsætninger og specielle Hjælpemidler til overhovedet at komme i Kontakt med disse Børn og til at meddele dem Undervisning. Det offentlige har derfor ved de fornævnte Love af 31. Marts 1926 fastsat, at blinde (svagtsynede) og døvstumme (døve) Børn normalt skal have Pligt til at lade sig undervise i dertil særligt indrettede Instituter, og denne Pligts Selvfølgelighed og Nødvendighed behøver ikke nærmere Omtale.

For vanføre Børns Vedkommende er den specielle Undervisning i særlig Skole i enkelte Tilfælde paa samme Maade en Nødvendighed, idet Barnets Tilstand kræver ganske specielle Hensyn og speciel Pleje, maaske stadig Lægebehandling, saaledes f. Eks. visse Tilfælde af udbredt Lammelse af Lemmerne, betydeligere Lidelser af Rygsøjlen m. fl. I de Tilfælde, hvor Undervisningen i en særlig Skole ikke er absolut nødvendig af Hensyn til Barnets Tilstand, har Undervisningen i saadan Skole den betydelige Fordel, at Barnet derigennem faar Lejlighed til at være sammen med andre Invalidere og saaledes dels ikke føler sig generet af at være anderledes end Kammeraterne, dels stærkt ansføres til Kappelstrid i Retning af bedst mulig at overvinde Hindringerne ved Invaliditeten.

Paa den anden Side er det ogsaa af Betydning, at det invalide Barn saa tidligt som muligt lærer at finde sig til Rette i det almindelige Samfund, hvor Barnet senere skal kæmpe for sin Eksistens, og det vilde derfor være ønskeligt, om der, i Modsatning til